

sa jälle fojjo wiis, ja tedda hea lapsse kom-
bel armastas. — Paljo on, parrako Jum-
mal, neid lapsi, kes wannemid omma leiwast
ärralükkawad, ja ei mõista sest ennese koh-
ta ühtige karta.

Kelle kinkija on surnud? — Selle,
kes kingitust isfi küsib.

Üks funninga tener õerdas omma iggat-
semist funninga ette: „Suur armoline fun-
ningas, ma näggin tanna õse unnes, et Teie
mind sure kingitusega rõmustasite.“ Run-
ningas wastas: „Kes unne-näggude peale
lõdab, se tautab warjo ja aiab tuult takka.“
(Sir. 34, 2.)

Wastamisi wead.

Kuiwetand innimesele tuli joobnud te
peal wasto. Esimene jäi seisma ja ütles:
sõbber, ma ussun, et teie nattoke liaste ol-
lete jonud. Teine mõistis ja kostis: min-
na ussun, et teie wägga pissut ollete sõnud.
